

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

1. จำนวนและร้อยละของลักษณะกลุ่มตัวอย่าง
2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้และค่าความโด่งของตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัย ของครูในเขตเมืองพัทยา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยาตามสมมติฐาน
2. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา ที่เป็นโมเดลปรับแก้

ความหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

INDE	หมายถึง	การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง
SRE	หมายถึง	การสะท้อนคิดด้วยตนเอง
SRU	หมายถึง	การครุ่นคิดในตนเอง
SUH	หมายถึง	ความสุขเชิงอัตวิสัย
X1	หมายถึง	เอกลักษณ์แห่งตน
X2	หมายถึง	ความเป็นอิสระ
X3	หมายถึง	ความภาคภูมิใจในตนเอง
Y1	หมายถึง	การคิดทบทวน
Y2	หมายถึง	การคิดไตร่ตรอง

Y3	หมายถึง	การคิดพินิจพิจารณา
Y4	หมายถึง	ความคิดทางลบ
Y5	หมายถึง	คิดซ้ำ ๆ
Y6	หมายถึง	ความพึงพอใจในชีวิต
Y7	หมายถึง	อารมณ์ทางบวก
M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
SD	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
CV	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
Sk	หมายถึง	ค่าความเบ้
Ku	หมายถึง	ค่าความโด่ง
Chi-Square	หมายถึง	ค่าสถิติไค-สแควร์
P	หมายถึง	ค่าความน่าจะเป็นทางสถิติ
df	หมายถึง	องศาอิสระ
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
AGFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
CFI	หมายถึง	ค่าวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ
Standardized RMR	หมายถึง	ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
RMSEA	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์
TE	หมายถึง	อิทธิพลรวม
IE	หมายถึง	อิทธิพลทางอ้อม
DE	หมายถึง	อิทธิพลทางตรง
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอค่าสถิติพื้นฐาน ดังต่อไปนี้

1. จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทสังกัดของโรงเรียน แสดงดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
สังกัดเมืองพัทยา		
โรงเรียนเมืองพัทยา 4	31	7.75
โรงเรียนเมืองพัทยา 8	59	14.75
สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน		
โรงเรียนบางละมุง	57	14.25
โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร	60	15.00
โรงเรียนวัดสุทธาวาส	23	5.75
โรงเรียนบ้านเนินพลับหวาน	44	11.00
สังกัดเอกชน		
โรงเรียนอักษรศึกษา	44	11.00
โรงเรียนพิทยารุณทัย	45	11.25
โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา	37	9.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 8 จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ประกอบด้วย ครูในโรงเรียนเมืองพัทยา 4 จำนวน 31 คน โรงเรียนเมืองพัทยา 8 จำนวน 59 คน โรงเรียนบางละมุง จำนวน 57 คน โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร จำนวน 60 คน โรงเรียนวัดสุทธาวาส จำนวน 23 คน โรงเรียนบ้านเนินพลับหวาน จำนวน 44 คน โรงเรียนอักษรศึกษา จำนวน 44 คน โรงเรียนพิทยารุณทัย

จำนวน 44 คนและโรงเรียนสาธิตอุทุมศึกษา จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75, 14.75, 14.25, 15.00, 5.75, 11.00, 11.00, 11.25 และ 9.25 ตามลำดับ

2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ความเบ้ และความโด่งของตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ แสดงดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ความเบ้ และความโด่งของตัวแปรสังเกตได้

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	CV (%)	Sk	Ku
1. การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น							
ในลักษณะพึ่งตนเอง							
1.1 เอกลักษณ์แห่งตน	2.50	5.00	3.55	0.48	13.52	0.37	-0.07
1.2 ความเป็นอิสระ	2.50	4.75	3.54	0.45	12.71	0.26	-0.27
1.3 ความภาคภูมิใจ	2.50	5.00	3.68	0.45	12.22	0.25	-0.10
ในตนเอง							
2. การสะท้อนคิดด้วยตนเอง							
2.1 การคิดทบทวน	1.60	4.80	3.36	0.57	17.03	-0.17	-0.13
2.2 การคิดไตร่ตรอง	1.33	4.83	3.43	0.58	16.91	-0.21	-0.16
2.3 การคิดพินิจพิจารณา	2.00	5.00	3.30	0.52	15.75	0.45	0.49
3. การครุ่นคิดในตนเอง							
3.1 ความคิดทางลบ	1.00	3.00	2.23	0.42	18.83	-0.23	-0.20
3.2 คิดซ้ำ ๆ	1.00	3.00	2.12	0.46	21.69	0.02	-0.53
4. ความสุขเชิงอัตวิสัย							
4.1 ความพึงพอใจในชีวิต	2.87	4.93	3.62	0.43	11.87	0.67	0.04
4.2 อารมณ์ทางบวก	2.54	4.92	3.63	0.46	12.67	0.48	-0.57

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย และค่าความโด่งของตัวแปรสังเกตได้ในแต่ละตัวแปรแฝง สามารถแยกพิจารณาในแต่ละตัวแปรได้ ดังนี้

ตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้เอกลักษณะแห่งตน ความเป็นอิสระ และความภาคภูมิใจในตนเอง มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 3.55, 3.54 และ 3.68 ตามลำดับ แสดงว่าครุมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง ในระดับสูง โดยครุจะมีความภาคภูมิใจในตนเอง มากกว่าความเป็นอิสระและเอกลักษณะแห่งตน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่า 0.48, 0.45 และ 0.45 ตามลำดับ แสดงว่าข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีความแตกต่างกัน น้อย สัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 13.52, 12.71 และ 12.22 ตามลำดับ แสดงว่าข้อมูลมีการกระจายน้อยและมีค่าใกล้เคียงกัน ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ที่พิจารณาความเบ้และความโด่ง ปรากฏว่า มีความเบ้อยู่ระหว่าง 0.25 ถึง 0.37 และความโด่งเท่ากับ -0.07 ถึง -0.27 ซึ่งเกณฑ์ความเบ้และความโด่งที่ยอมรับได้ได้คือ ถ้าคะแนนกำลังสองเป็นการแจกแจงแบบปกติ ค่าความเบ้จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, p. 91) และความโด่งตามตารางค่าวิกฤตของที จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, pp. 261-262) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงความสัมพันธ์ลักษณะการพึ่งตนเองมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับเส้นปกติ

ตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเอง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้การคิดทบทวน การคิดไตร่ตรอง และการคิดพินิจพิจารณา ค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 3.36, 3.43 และ 3.30 ตามลำดับ แสดงว่า ครุมีการคิดทบทวน การคิดไตร่ตรองและการคิดพินิจพิจารณาในระดับค่อนข้างสูง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า 0.57, 0.58 และ 0.52 ตามลำดับ โดยตัวแปรการคิดไตร่ตรองมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงสุด แสดงว่า ข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีความแตกต่างกันน้อย สัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 17.03, 16.91 และ 15.75 ตามลำดับ แสดงว่าข้อมูลมีการกระจายน้อยและใกล้เคียงกัน ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ที่พิจารณาจากความเบ้และความโด่ง ปรากฏว่า มีความเบ้อยู่ระหว่าง -0.17 ถึง 0.45 และความโด่งอยู่ระหว่าง -0.13 ถึง 0.49 ซึ่งเกณฑ์ความเบ้และความโด่งที่ยอมรับได้ได้คือ ถ้าคะแนนกำลังสองเป็นการแจกแจงแบบปกติ ค่าความเบ้จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, p. 91) และความโด่งตามตารางค่าวิกฤตของที จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, pp. 261-262)

แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเองมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับเส้นปกติ

ตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเอง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ ความคิดทางลบ และคิดซ้ำ ๆ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 2.23 และ 2.12 ตามลำดับ แสดงว่า ครุมีความคิดทางลบและคิดซ้ำ ๆ ในระดับปานกลาง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกันคือ 0.42 และ 0.46 แสดงว่าข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีความแตกต่างกันน้อย สัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 18.83 และ 21.69 ตามลำดับ แสดงว่าข้อมูลมีการกระจายน้อยและมีค่าใกล้เคียงกัน ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ที่พิจารณาจากความเบ้และความโด่ง ปรากฏว่ามีความเบ้ -0.23 และ 0.02 และความโด่งเท่ากับ -0.20 และ -0.53 ซึ่งเกณฑ์ความเบ้และความโด่งที่ยอมรับได้ได้คือ ถ้าคะแนนกำลังสองเป็นการแจกแจงแบบปกติ ค่าความเบ้จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, p. 91) และความโด่งตามตารางค่าวิกฤตของที จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, pp. 261-262) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเองมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับเส้นปกติ

ตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ ความพึงพอใจในชีวิตและอารมณ์ทางบวก มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 3.62 และ 3.63 ตามลำดับ แสดงว่า ครุที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในชีวิตและอารมณ์ทางบวก อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกันคือ 0.43 และ 0.46 แสดงว่าข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีความแตกต่างกันน้อย สัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 11.87 และ 12.67 ตามลำดับ แสดงว่าข้อมูลมีการกระจายน้อยและมีค่าใกล้เคียงกัน ลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ที่พิจารณาจากความเบ้และความโด่ง ปรากฏว่า มีความเบ้ 0.48 และ 0.67 และความโด่งเท่ากับ -0.57 และ 0.04 ซึ่งเกณฑ์ความเบ้และความโด่งที่ยอมรับได้ได้คือ ถ้าคะแนนกำลังสองเป็นการแจกแจงแบบปกติ ค่าความเบ้จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, p. 91) และความโด่งตามตารางค่าวิกฤตของที จะเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่าง 0 ถึง 6 (Glass & Kenneth, 1995, pp. 261-262) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัยมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับเส้นปกติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ เสนอเมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 10 ตัวแปร ค่าแสดงดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ค่าเมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

ตัวแปร	Y1	Y2	Y3	Y4	Y5	Y6	Y7	X1	X2	X3
Y1	1.000									
Y2	.537**	1.000								
Y3	.607**	.531**	1.000							
Y4	-.226**	-.264**	-.191**	1.000						
Y5	-.303**	-.327**	-.232**	.592**	1.000					
Y6	.389**	.402**	.386**	-.407**	-.448**	1.000				
Y7	.315**	.375**	.296**	-.334**	-.460**	.724**	1.000			
X1	.297**	.265**	.305**	-.259**	-.296**	.403**	.324**	1.000		
X2	.176**	.177**	.229**	-.171**	-.172**	.230**	.157**	.440**	1.000	
X3	.250**	.241**	.259**	-.234**	-.252**	.467**	.344**	.420**	.273**	1.000

** P < .01

จากตารางที่ 10 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง

10 ตัวแปร พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งหมดจำนวน 45 คู่

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงแต่ละตัว พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .460 - .724 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองที่มีค่าสูงสุดคือ เอกลักษณ์แห่งตน (X1) กับความเป็นอิสระ (X2) มีค่าเท่ากับ .440 ตัวแปรสังเกตได้ในส่วนตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คือ การคิดทบทวน (Y1) กับ การคิดพินิจ

พิจารณา (Y3) มีค่าเท่ากับ .607 ส่วนตัวแปรสังเกตได้ในส่วนตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คือ ความคิดทางลบ (Y4) กับคิดซ้ำ ๆ (Y5) มีค่าเท่ากับ .592 ส่วนตัวแปรสังเกตได้ในส่วนตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ คือ ความพึงพอใจในชีวิต (Y6) กับอารมณ์ทางบวก (Y7) มีค่าเท่ากับ .724

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงอื่น ๆ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองกับตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรอื่น ๆ ที่มีค่าสูงสุดคือ ความภาคภูมิใจในตนเอง (X3) กับ ความพึงพอใจในชีวิต (Y6) มีค่าเท่ากับ .467 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเองกับตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงอื่น ๆ ที่มีค่าสูงสุดคือ การคิดไตร่ตรอง (Y2) กับความพึงพอใจในชีวิต (Y6) มีค่าเท่ากับ .402 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเองกับตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงอื่น ๆ ที่มีค่าสูงสุดคือ คิดซ้ำ ๆ (Y5) กับ อารมณ์ทางบวก (Y7) มีค่าเท่ากับ .460 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัยกับตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงอื่น ๆ ที่มีค่าสูงสุดคือ ความพึงพอใจในชีวิต (Y6) กับ ความภาคภูมิใจในตนเอง (X3) มีค่าเท่ากับ .467

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา

ผลการวิเคราะห์ในตอนนี้นำเสนอแผนภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัย ของครูในเขตเมืองพัทยา ตามสมมติฐานพร้อมทั้งเสนอค่าสถิติแสดงค่าขนาดอิทธิพล และความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความสุขเชิงอัตวิสัย ของครูในเขตเมืองพัทยา แสดงได้ดังภาพที่ 8

จากภาพที่ 8 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัย ของครู ในเขตเมืองพัทยา ปรากฏว่า ผลการตรวจสอบค่าสถิติไค - สแควร์ มีค่าเท่ากับ 31.71 โดยมีค่าความน่าจะเป็นทางสถิติ (p) เท่ากับ .33 ที่องศาอิสระ (df) เท่ากับ 29 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ .98 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) .97 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 1.00 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน (SRMR) .03 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .01 กราฟคิวพล็อตมีความชันมากกว่าเส้นทแยงมุม และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของตัวแปรตามคือความสุขเชิงอัตวิสัย มีค่าเท่ากับ .43 แสดงว่า ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความสุขเชิงอัตวิสัย ได้ร้อยละ 43

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย พบว่า ตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย โดยมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ .66 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .48 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเอง และตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเอง มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.18 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย โดยมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ .24 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .20 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านการครุ่นคิดในตนเอง มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .04 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.18 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาเส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรอื่น ๆ พบว่า ตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองมีขนาดอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเอง โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .58 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองมีขนาดอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรการครุ่นคิดในตนเอง โดยมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ -.36 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.23 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรแฝงการสะท้อนคิดด้วยตนเอง มีขนาด

อิทธิพลเท่ากับ -.13 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวแปรการสะท้อนคิดด้วยตนเองมีขนาดอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเอง โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.23 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัย
ของครูในเขตเมืองพัทยา ตามสมมติฐาน

ตัวแปรผล	การสะท้อนคิดด้วยตนเอง			การครุ่นคิดในตนเอง			ความสุขเชิงอัตวิสัย		
ตัวแปรสาเหตุ	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง	.58**	-	.58**	-.36**	-.13**	-.23*	.66**	.18**	.48**
	(.08)		(.08)	(.07)	(.04)	(.03)	(.08)	(.04)	(.04)
การสะท้อนคิดด้วยตนเอง	-	-	-	-.23**	-	-.23**	.24**	.04*	.20**
				(.07)		(.07)	(.06)	(.02)	(.04)
การครุ่นคิดในตนเอง	-	-	-	-	-	-	-.18	-	-.18
							(.04)		(.04)

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$

ตัวเลขในวงเล็บคือความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

TE = อิทธิพลรวม, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

ค่าสถิติ

ไค-สแควร์ = 31.71; $p = .33$; $df = 29$; $GFI = .98$; $AGFI = .97$; Standardize RMR = .03;

RMSEA = .01; CFI = 1.00

ตัวแปร Y1 Y2 Y3 Y4 Y5 Y6 Y7 X1 X2 X3

ความเที่ยง .65 .72 .43 1.0 1.0 1.0 .72 .61 .38 .71

สมการโครงสร้างตัวแปร SRE SRU SUH

R-SQUARE .33 .13 .43

ตารางที่ 12 เมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

	SRE	SRU	SUH	INDE
SRE	1.00			
SRU	-.36	1.00		
SUH	.54	-.43	1.00	
INDE	.58	-.36	.66	1.00

จากตารางที่ 12 เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงมีทั้งที่เป็นค่าบวกและค่าลบ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงที่มีค่าสูงสุด คือตัวแปรแฝงการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองกับตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .66 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปรแฝงที่มีค่าต่ำสุด คือตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเองกับการสะท้อนคิดด้วยตนเอง และตัวแปรแฝงการครุ่นคิดในตนเองกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.36

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา ตามสมมติฐานมีประสิทธิภาพในการอธิบายปรากฏการณ์ได้ดี เนื่องจากมีค่าดัชนีวัดความกลมกลืนของโมเดลหลายค่าที่บ่งบอกว่าโมเดลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้นโมเดลที่แสดงในภาพที่ 7 จึงเป็นโมเดลที่เหมาะสมสำหรับอธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง การสะท้อนคิดด้วยตนเอง การครุ่นคิดในตนเองกับความสุขเชิงอัตวิสัยของครูในเขตเมืองพัทยา